Р Е Ш Е Н И Е
№ 46010

гр. София, 23.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 16 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9560** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Л. Й. М. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [улица], подадена чрез адв. А. Г. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № GPAM-2629801 от 07.07.2026 г., издадена от Д. Т. Л., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Л. Й. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради издаването ѝ от некомпетентен орган, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Поддържа се, че липсват материалноправните предпоставки за налагане на мярката, тъй като жалбоподателката не е управлявала превозно средство след употреба на наркотични вещества. Сочи се, че тя е оспорила показанията на техническото средство DrugTest 5000, явила се е своевременно във В. академия (ВМА) – [населено място] и е дала биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване, чийто резултат е определящ. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на направените по делото

разноски.
В съдебно заседание, жалбоподателката, чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Г., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Допълнително се сочи, че приетите по делото доказателства, и в частност Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА, установяват по несъмнен начин, че Л. Й. М. не е употребявала наркотични вещества и че липсват основания за прилагане на ПАМ с оспорената заповед. Претендират се разноски за заплатена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение съгласно представен списък.
Ответникът Младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в съдебно заседание, не се явява и не изпраща представител. В депозирани по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие юрисконсулт К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че заповедта е издадена от оправомощен орган, при спазване на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, на формалните изисквания, на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Сочи се, че мярката има превантивен характер и че към момента на издаването ѝ законовите предпоставки са били налице. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.
По делото са събрани писмени доказателства.
Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:
Административното производство е започнало по инициатива на органа след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5315505 от 07.07.2026 г. Актът е съставен от Д. Т. Л., на длъжност младши автоконтрольор в ОПП при СДВР срещу Л. Й. М. за това, че на 07.07.2026 г. около 12:20 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]при кръстовището с [улица]е управлявала трамвайна мотриса с инв. № ТРА3030 по линия № 10, собственост на „Столичен електротранспорт“ ЕАД, и на спирка на масовия градски транспорт бул. В. при потегляне участва в ПТП с падащ в салона пътник, като при извършената ѝ проверка като участник в ПТП е установено, че Л. Й. М. е управлявала трамвайната мотриса след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен № ARRN-0017, отчел положителен резултат за наличието на „Амфетамин“ (тест № 35). Актосъставителят е приел, че е нарушена разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, съгласно който на водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Издаден е Талон за изследване 311951 от 07.07.2026 г. с холограмни стикери и указание да се яви във ВМА – [населено място] в срок до 45 минути от връчване за медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. Въз основа на АУАН на същата дата младши автоконтрольор Д. Т. Л. е издал оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM-2629801 от 07.07.2026 г. на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Като мотиви в заповедта са възпроизведени констатациите от АУАН за управлението на превозното средство и за положителния резултат от теста за амфетамин. Заповедта е връчена лично на жалбоподателката на 07.07.2026 г. видно от разписката към нея. Жалбата е подадена, чрез административния орган, на 20.07.2026 г. с вх. № 433200-87806.
От приетите по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателката на 07.07.2026 г. се е явила в Клиниката по спешна токсикология към ВМА – [населено място], вписана е в регистрационната книга на клиниката и е предоставила биологични проби – 4 вакуумни епруветки с кръв и 1 пластмасов контейнер с урина, запечатани с контролни стикери серия

А136460 № 311951 2 ÷ 311951 6. Съгласно приетия по делото Протокол за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. (лаб. № 6835–6837/2026 г.) (по-нататък – Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА) пробите са анализирани на 28–29.07.2026 г. от химик-токсиколози в Химикотоксикологичната лаборатория на ВМА – [населено място] по метода на течна хроматография с тандемна масспектрометрия (LC-MS/MS). В пробите от кръв и урина на жалбоподателката не е установено наличие на наркотични вещества или техни аналози.
Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:
Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.
Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:
Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.
Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.
Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването й орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Както бе посочено, съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП мярката може да бъде приложена и от длъжностни лица, оправомощени от ръководителите на службите за контрол. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане

на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).
Съдът намира, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Във връзка с горното съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В този смисъл при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорената заповед е действителен индивидуален административен акт.
Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.
Съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в противоречие с материалния закон.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, в относимата към спора част, за осигуряване на безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Материалноправната предпоставка за налагане на мярката е фактът, че водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Редът за установяване на употребата на наркотични вещества е уреден в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена на основание чл. 174, ал. 4 от ЗДвП. Съгласно чл. 3а от Наредбата установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест (т. 1); лицето не приема показанията на техническото средство или теста (т. 2); физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест (т. 3). Значението на резултатите от химико-токсикологичното лабораторно изследване е подчертано с разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., предвиждаща, че именно резултатът от това изследване е определящ по отношение на констатацията за употреба на наркотични вещества. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Наредбата при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. При липса на проба урина изследването се извършва само с пробата кръв. Показанията на теста са окончателни само ако лицето откаже да получи талон за изследване, откаже да даде биологични проби или не се яви

в указания срок (чл. 6, ал. 10 и чл. 15, ал. 6 от Наредбата). Съгласно чл. 6, ал. 10 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Съгласно чл. 15, ал. 6 от Наредбата при неявяване на лицето за изследване в указания в талона за изследване срок се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.
Настоящият случай попада в хипотезата по чл. 3а, т. 2 от Наредбата и приетият Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА безспорно установява, че лицето не е употребило наркотични вещества. В случая резултатите от техническото средство, с което е отчетено наличие на наркотични вещества, са оспорени посредством даването на кръвна проба в темпоралния периметър, посочен в талона за кръвно изследване видно от данните, отразени в Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА. В случая жалбоподателката Л. Й. М. е изпълнила точно дадените ѝ с Талон за изследване № 311951 указания, явила се е в указаното лечебно заведение (ВМА – [населено място]) в срок и добросъвестно е предоставила надлежни биологични проби от кръв и урина. Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА установява по безспорен и категоричен начин, че в изследваните биологични проби на оспорващата не се установява наличие на наркотични вещества или техни аналози. Съдът кредитира Протокол рег. № 4-7491 от 06.08.2026 г. на ВМА, който е изготвен по установения в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. ред и не е оспорен от ответника. Той опровергава записаното в АУАН и в ПАМ, че Л. Й. М. е употребила наркотични вещества, както и резултата от техническото средство Дръгтест, като съгласно Наредбата, както бе посочено и по-горе, той има предимство пред резултата от Дръгтест. Протоколът от ВМА е доказателство за факт, съществувал към датата на издаване на оспорената заповед, а превантивната цел на мярката не замества материалноправната ѝ предпоставка. Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника в този смисъл (в този смисъл решение по адм. д. № 7537/2024 г. по описа на ВАС, решение по адм. д. № 7477/2024 г. по описа на ВАС, решение по адм. д. № 6487/2023 г. по описа на ВАС).
При съдебно оспорване на заповед за прилагане на принудителна административна мярка на основание чл. 170, ал. 1 от АПК именно административният орган носи доказателствената тежест да установи по делото съществуването на фактическите основания, послужили за издаване на акта, както и спазването на законовите изисквания при постановяването му. Ответникът не е доказал, че жалбоподателката е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества. Напротив, от събраните по делото доказателства се установява, че такава употреба няма.
Във връзка с гореизложеното съдът намира, че доказателствата по делото установяват по категоричен начин, че жалбоподателката не е управлявала МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в деня на проверката. От изложеното следва, че заповедта е издадена при липса на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Тя противоречи на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК и следва да бъде отменена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателката за разноски е основателно. Съгласно представения списък и доказателствата за плащане разноските са в общ размер 505,11 евро, от които 5,11 евро за заплатена държавна такса и 500,00 евро адвокатско възнаграждение, заплатено по приложения към делото договор за правна защита и

съдействие № 771697. Бланкетното възражение на ответника за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е неоснователно. Съдът намира, че адвокатското възнаграждение е съответно на действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на осъществената защита. На основание § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на АПК разноските се възлагат на юридическото лице, в чиято структура е административният орган – Столична дирекция на вътрешните работи.
На основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП решението е окончателно.
Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № GPAM-2629801 от 07.07.2026 г., издадена от Д. Т. Л., на длъжност младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Л. Й. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Й. М. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [улица] сумата от 505,11 (петстотин и пет евро и единадесет евроцента) евро разноски по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: